

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Tractatvs De Fiducia In Devm Plurimas Et Utilissimas pro
vitâ spirituali instructiones Continens, Præcipue Ad
Obtinendam magnam animæ quietem, & afflictiones
quascunque ingenti cum solatio & fructu ...**

Dusault, Nicolas

Coloniæ Agrippinæ, 1660

§. 5. Oratio Dei ad animam afflictam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50333](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50333)

ut daret percutienti se maxillam, saturam
 opprobrii, felle & aceto potaretur, denique
 miliaret semetipsum, usque ad mortem, m
 tem autem crucis plenam ignominiam & do
 ribus gravissimis, ut sui contemptu & con
 melius quas sustinuit, nobis immortalem
 riam, suis angoribus & tristitiis gaudia no
 mereretur æterna. Hujus divini in nos an
 ris secturi, quæ fieri potest, ut mala quæ p
 mur, male æstimerimus? Quin potius in
 beati sumus miseriis. Nisi forte dubitare
 sumus, an Deus tam plenus amore nostri qu
 sua bonitate, procurare velit bonum not
 quasi verò ejus castigationes non sint am
 indices, & testimonia suæ in nos benevol
 tiæ, si eo, quo par est, animo à nobis excep
 tur. Quæ major esse potest animæ Deo de
 tæ consolatio quam indui insignibus Dom
 sui regis atque sponsi, si his eam hono
 dignetur, & audire ab illo hæc plenissima
 moris verba.

§. V.

Oratio Dei ad animam afflictam.

Non ignoras, dilecte Theotime, quod
 sim Deus tuus, creator tuus, salvator
 quod in manu mea sit cor tuum; quod p
 bea

beatam aërem pulmonibus tuis ad respirandū,
 & panem ad manducandum: per me clemen-
 ta, astra, & Angeli serviunt tibi, tui causa cæ-
 lum terramque condidi & omnem ornatum
 eorum. Neque hoc satis est: nosti quod amore
 tui factus sum *vermibus opprobrium hominum,*
 & *abiectioni plebi,* natus in stabulo, mortuus in
 cruce, castigatus suppliciis omnibus quæ
 peccatis tuis tu ipse merueras. Et adhuc co-
 gitare audes quod malè tibi velim? postquā te
 pavi sanguine meo, nutriti, carne mea, post-
 quam tibi dedi corpus meum, animam meā,
 vitam & divinitatem meam; quid tu à me am-
 pliùs potes sperare? quæ ego luculentiora de-
 ditissimæ tibi voluntatis meæ & amoris dare
 potero argumenta? Noli ergo putare quod
 afflictiones, quas sustines, ex aliquo tui odio
 à me proficiscantur, quod illas tibi immittā,
 ut te opprimam ac perdam; immò verò illas
 eodem dono affectu quò tibi vitam donavi,
 iisdem manibus quas pro te in cruce extendi
 clavis perforatas. Quod si me Dominum ac
 magistrum tuum oportuit pati & ita intrare
 in gloriam meam, credisne te intraturum in
 alienam sine perpeffione adversitatum? An
 securiorem tibi viam monstrare, certiore
 potero januam aperire, quam qua ipse ingres-
 sus sum ante te? nonne vides quanto labore

& sudore, quanto cum vitæ periculo melles bona conquirant temporalia, fluxa, caeca? Quod si nemo coronatur in terris nisi legitimè certaverit atque vicerit, tu sine tamine coronari vis in cælis? Et illi quidem agone contendunt pro corruptibili coronæ tu verò pro immarcescibili. An forte thesauri tibi coronæ pretiosiores videntur quæ cælestes, circi digniores palmæ quam cœlestes? Si compassus fueris & conregnabis, si fors extiteris dolorum, eris etiam particeps gloriae, non aliter. Si quid esset melius quam afflictionum tolerantia, ne dubites quin fecissem participem & ipse prius elegi *cum in terris visus sum, & cum hominibus versatus*; Verùm nihil vidi certius, nihil editius ad consequendam felicitatem bonorum omnium aggregatione perfectam quam tolerantiam adversitatum; idcirco illas tibi idem impertio manu, quæ ipse suscepi. Ego sum qui tuis negotiis difficultates impertio, ego sum qui amarum tibi calicem potui no, meo nutu & consilio adversa tibi accidunt; noli accusare fortunam reclamantem conscientiam tuam, non enim ignoras nihil evenire, nec fortuitis eventibus locum esse meam gubernatione. Noli accusare astra elementa; creaturæ sunt innocuæ, sunt

potestatis instrumenta quibus utor pro bene-
placito meo. Noli accusare homines aut dæ-
mones, illorum mala voluntas nocere tibi
non potest, vires eorum, meæ sunt, nec pro-
desse possunt nisi quantum mihi placuerit,
nec obesse, nisi quantum illis à me permis-
sum fuerit, nec eas unquam exserunt nisi ex
præscripto meo & prius obtentà à me faculta-
te. Itaque mihi uni adscribe quidquid à re-
bus creatis pateris: morbi tui, necessitates
tuæ, injuriæ, jacturæ ab eodem sunt à quo
tu ipse primum conditus es, qui te inculpavit
cordi tuo & in manibus suis descripsit te. Isai.
99. Hæ sunt blanditiæ quibus Pater meus cæ-
lestis dignari solet filios suos præ cæteris di-
lectos, hæ sunt spinæ coronæ meæ, hæ sunt
reliquiæ crucis meæ, quas amicis meis inti-
mis distribuit, ista sunt pars calicis mei quem
mihi propinavit & tractum exhaurire jussit
usque ad fundum multo amariorem, quàm
dederit ulli Martyrum vel omnibus simul, ni-
mirum ego eram primus & carissimus filio-
rum omnium.

§. VI.

Responsio animæ resignatæ & fidentis Deo

Quis est qui non continuò respondeat
huic divinæ orationi in hunc sensum:

C 6

111